

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/249/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117221815
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117221815.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v právnej veci žalobcu: F. Y. T., W. X.X.XXXX, F. T., M. Š. X, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava o primerané finančné zadostučinenie 500,- € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 300,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 4.10.2017 domáhala voči žalovanému zaplata sumy 500,- € spolu s trovami konania. Svoju žalobu odôvodila tým, že v konaní, vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 17Cr/1/2016, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná. Žalobou sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp.zn. 17Cr/1/2016, z 17.5.2017 a právoplatným dňa 24.8.2017 bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter so sídlom Framborská 3605, Žilina, sp.zn. RK-PC-2090/15-MK z 7.3.2016 zrušený. Súd konštatoval, že: „Súd konštatuje, že rozhodcovská zmluva č. 8300063512 je formulárovou zmluvou a bola predložená žalobkyni k podpisu spolu so zmluvou o revolvingovom úvere dňa 27.11.2013, kedy ju aj podpísala. Táto zmluva nebola predmetom individuálneho dojednanja. V tomto smere žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o tom, že došlo k jednaniu o obsahu rozhodcovskej zmluvy a že si žalovaná vyjednávala so žalovanými obsah túto individuálnu podmienku. Žalobkyni žalovaný neposkytol žiadnu informáciu o následkoch rozhodcovskej zmluvy, aký je rozdiel medzi konaním pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom a aké povinnosti a práva jej z tohto dojednanja vyplývajú. Táto rozhodcovská zmluva žalobkyni bola predložená k podpisu nútene, keď podpisovala zmluvu o revolvingovom úvere. Bola jej teda vnútená ako súčasť listín, ktoré mala podpísať. Text tejto rozhodcovskej zmluvy bol vopred pripravený dodávateľom daný k podpisu bez možnosti individuálneho dojednanja s tým, že ho žalobkyňa mala len podpísať. Rozhodcovský súd uzavrel, že jeho právomoc je daná s poukazom na uzavretú rozhodcovskú zmluvu a jej obsah. 25. Rozhodcovský súd pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľského úveru sa nezaoberal neprijateľnými zmluvnými podmienkami zmluvy o revolvingovom úvere z podpísanej žalobkyňou z 27.11.2013 a žalovaným 4.12.2013 z hľadiska splnenia náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. 129/2010 v znení účinnom ku dňu 4.12.2013. Rozhodcovský súd vyslovil názor, že nezodpovedný spotrebiteľ nie je chránený, ak nezodpovedne pristupuje k dojednávaniu a následnému plneniu zmluvných vzťahov, ktorých je účastníkom a pokiaľ bol oboznámený s údajom o výške RPMN ako aj zmluvných pokutách,

nemôže sa následne dovolávať vysokej miery RPMN, pokiaľ táto maximálne neprekračuje prípustnú výšku a ochranu spotrebiteľovi pred vysokými sankciami možno poskytnúť len v prípade, ak takéto sankcie možno v súlade s uvedeným výkladom vyhodnotiť ako neoprávnené, resp. neprimerané, avšak nemôže to zahŕňať skutočnosť, že spotrebiteľ sa neoboznámil s obsahom a rozsahom sankcií, nakoľko pri uzatváraní úverového vzťahu dojednávateľ osobitne vysvetlil spotrebiteľovi podmienky uplatnenia príslušných sankcií. Vyššie uvedené svedčí tomu, že rozhodcovský súd neposudzoval úverovú zmluvu z hľadiska posúdenia prijateľných a neprijateľných zmluvných podmienok, ako to namietala žalobkyňa, nezohľadnil ani absenciu povinných náležitostí zmluvy, v dôsledku čoho spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, nezaoberal sa neplatnými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktoré vytvárajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Týmto rozhodnutím sú chránené predovšetkým ekonomické záujmy dodávateľa, avšak nebolo zohľadnené špecifické postavenie spotrebiteľa ako nepomerne slabšej strany a neboli vyhodnotené neprijateľné zmluvné podmienky. V tomto smere je tento rozsudok nesprávny a preto ho súd zrušil. 30. Žalobkyňa ďalej žiadala, aby súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku W.-N. XXXX/ XX- K. zo 7.3.2016, aby nedošlo jeho výkonom k ujme na jej právach, ktorá by z hľadiska následkov mohla byť nenapraviteľná. Súd v tejto časti návrhu žaloby taktiež vyhovel a odložil vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku, lebo dôvody, pre ktoré žiadala žalobkyňa o odklad vykonateľnosti sú preukázateľné, a vyplývajú z rozhodnutia o zrušení rozhodcovského rozsudku.“. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť podaním žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu.

2. Žalovaný vo svojom písomnom podaní žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Z podanej žaloby nie je ani zrejmé, a ani konkretizované aké konkrétne právo žalobcu bolo porušené, a taktiež žalobcom označený rozsudok žiadne uvedené porušenie práv spotrebiteľa nepreukazuje. Žalobca odôvodňuje podanie žaloby odkazom na rozsudok sp.zn.. 17C/1/2016, ktorým sa rozhodlo o zrušení rozhodcovského rozsudku. Teda o rozhodnutí, ktoré vydal stály rozhodcovský súd a práve ktorého sa týka rozsudok všeobecného súdu. Uvedeným rozsudkom všeobecného súdu žalobca argumentuje ako skutočnosťou, ktorá má preukazovať porušenie jeho práv. Z toho by potom malo logicky vyplývať, že skutočnosť, ktorá by mala byť príčinou porušenia práv žalobcu, je podľa rozsudku Okresného súdu Prešov a tam uvedenej výrokovvej časti a tiež citácie uvádzanej v žalobe (ako tvrdenie žalobcu) práve rozhodcovský rozsudok. Rozhodcovský rozsudok žalovaný ani nevydal, a bol zrušený zákonom upraveným spôsobom. V rámci tohto postupu žalobca využil svoje zákonné oprávnenie. Zrušenie rozhodcovského rozsudku nebolo vydané na základe toho, že súd rozhodol o porušení práv žalobcu. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa, čo v tomto prípade splnenie nie je. Žalobca v podanej žalobe ďalej tvrdí, že ním uplatňovaná žalobná požiadavka je satisfakciou za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktorá má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu a tiež funkciu relutárnu. Žalobca nepreukázal žiadnym dôkazom a ani nekonkretizoval také okolnosti, v ktorých by bolo možné určiť splnenie ním tvrdených funkcií požadovaného finančného zadosťučinenia. Inak povedané, žalobca neuviedol nič, z čoho by sa dalo usudzovať, že ním požadovaný nárok splní funkciu relutárnu, satisfakčnú a sankčnú, či odradzujúcu. Tvrdenie o relutárnej povahe požadovaného finančného zadosťučinenia je nejednoznačné a máťúce. Pojem „relutárny“ sa spája vždy s náhradou za niečo, čo nie je možné poskytnúť (nahradiť) inak. Žalobca v súvislosti so svojím tvrdením o relutárnej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia ale neoznačil a ani neuviedol nič, čo by sa ním malo nahrádzať a z akého dôvodu práve v peniazoch tak, aby bola splnená relutárna funkcia. Rovnako aj tvrdenie o satisfakčnej funkcii uplatňovaného finančného zadosťučinenia nemá podľa žalovaného oporu v tvrdeniach žalobcu. Žalobca neoznačil nič, s čím by sa satisfakčná funkcia mala spájať. Uvedené tvrdenia žalovaný napokon považuje za aktuálne aj vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o sankčnej a odradzujúcej funkcii finančného zadosťučinenia. Z tvrdení žalobcu nie je opätovne zrejmé, s akými skutkovými tvrdeniami a s akými skutočnosťami vyplývajúcimi z pomeru sporových strán by malo byť spojené tvrdenie o takejto funkcii žalovaného nároku. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že žalobca nevrátil žalovanému ani akokoľvek nespochybniteľnú sumu (istinu) poskytnutého úveru. Žalovaný poprel tiež výšku požadovaného nároku a spôsob jeho určenia. Z podanej žaloby nie je zistiteľná žiadna skutočnosť, na základe ktorej bola uvedená požiadavka vlastne určená. Posledná veta ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka - úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím

o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo, a vyššie označený rozsudok č.k. 17Cr/1/2016 nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušeného práva žalobcu ako spotrebiteľa.

3. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa dostavila žalobkyňa a jej právny zástupca. Na pojednávanie sa nedostavil právny zástupca žalovaného, ktorý svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti.

4. Žalobkyňa trvala na podanej žalobe. Uviedla, že v konaní 17Cr/1/2016 bola úspešná a úspešne uplatnila porušenie jej práv ako spotrebiteľky. Toto porušenie práva spotrebiteľky spôsobil žalovaný, nakoľko on naformuloval rozhodcovskú zmluvu a on ako dodávateľ vytvoril také podmienky, ktoré by na strane žalobkyne znamenali, že v prípade ak by nepodala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, bola by zaviazaná aj na plnenie ktoré je v rozpore so zákonom, nakoľko rozhodcovský súd neposudzoval neprijateľné podmienky zmluvy a nezohľadnil absenciu povinných náležitostí zmluvy.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom tunajšieho súdu, č.k. 17Cr/1/2016-66 zo dňa 17.5.2017 a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Tunajší súd rozsudkom č.k. 17Cr/1/2016-66 zo dňa 17.5.2017 zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbitr so sídlom Framborská 3605, Žilina, sp.zn. RK-PC-2090/15-MK z 7.3.2016. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem skutočností uvedených v žalobe uviedol, že %. Rozhodcovský súd sa pri rozhodovaní nezaoberal neplatnosťou dojednaného úrokového sadzby a vyhodnocoval len RPMN vo výške 69,81 %, ktorú nepovažoval za dojednanú v rozpore s dobrými mravmi. Vyššie uvedené svedčí tomu, že rozhodcovský súd neposudzoval úverovú zmluvu z hľadiska posúdenia prijateľných a neprijateľných zmluvných podmienok, nezohľadnil ani absenciu povinných náležitostí zmluvy, v dôsledku čoho spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, nezaoberal sa neplatnými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktoré vytvárajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Týmto rozhodnutím sú chránené predovšetkým ekonomické záujmy dodávateľa, avšak nebolo zohľadnené špecifické postavenie spotrebiteľa ako nepomerne slabšej strany a neboli vyhodnotenú neprijateľné zmluvné podmienky. V tomto smere je tento rozsudok nesprávny a preto ho súd zrušil.

Z výsluchu žalobkyne súd zistil, že žalovaný, resp. niekto koho splnomocnil, jej ohľadom splácania úveru neustále vyvolával, pričom to bolo z rôznych čísel, a dostával ju do stresovej situácie. Navyše jej vyvolával aj v čase keď bola v práci. Tie telefonáty boli po tom, čo sa dostala do omeškania s úhradou splátky. Pýtali sa jej prečo som nezaplatila. Niekedy jej volali v čase, keď už splátku uhradila, avšak táto ešte nebola pripísaná na účet žalovaného. Telefonáty brala ako istú formu nátlaku. Žalobkyňa ďalej uviedla, že v skutočnosti jej bola na základe úverovej zmluvy poukázaná suma vo výške cca 1.240,- €, pričom rozdiel s údajom v zmluve predstavuje poplatok za odklad troch splátok, ktorý jej bol zrazený pri uzavretí zmluvy. Istinu úveru vo výške 1.240,-€ splatila predčasne na základe jej žiadosti, pričom zaplatila viac ako bola poskytnutá istina. Keď jej bol doručený rozhodcovský rozsudok, zľakla sa najmä toho čo bude nasledovať.

7. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 9.6.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho

porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

9. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o finančných službách na diaľku a pod.. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Teda už samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Uvedené neznamena svojvôľu pri rozhodovaní súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia, ale pri tomto súde zohľadňuje viaceré kritéria tak, ako je uvedené vyššie (intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania dodávateľa, satisfakčnú a sankčnú funkciu zadosťučinenia a pod.).

10. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 17Cr/225/2014, si žalobkyňa úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľka, keď sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu nezohľadnenia povinných náležitostí zmluvy o úvere a nepreskúmania existencie neprijateľných zmluvných podmienok, pričom súd jeho návrhu vyhovel. Rozhodcovské rozhodnutie bolo vydané v rozpore so všeobecnými predpismi na ochranu práv spotrebiteľa, ako vyplynulo z konania vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. 17Cr/1/2016. V predmetnom konaní súd vyhodnotil výšku úrokov v rozpore s dobrými mravmi a dojednanie o poskytovaní služby ako neplatnú. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24.6.2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa. Z uvedených dôvodov je preto nedôvodná a nelogická námietka žalovaného, že žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv.

11. Žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobkyňa znášala stav právnej

neistoty, nakoľko proti žalobkyni bol vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorým bola zaviazaná zaplatiť žalovanému sumu 1.980,16 €, zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne a ďalšie príslušenstvo. Žalobkyňa sa obávala o výšku dlhu a jeho neustále narastanie, keď si žalovaný voči nej uplatňoval nároky, na ktoré nemal nárok. Žalobkyňa bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného aj tým, že samotná žalobkyňa musela na dosiahnutie stavu relatívnej právnej istoty iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv (konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedené na tunajšom súde pod sp.zn. 17Cr/1/2016). Súdne konanie, ktoré bolo v danej situácii jedinou možnosťou žalobcu je samo o sebe stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia.

12. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu, nakoľko žalobkyni bol rozhodcovský rozsudok doručený 29.1.2016 a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný a za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 300,- €, na ktorej zaplataenie žalovaného zaviazal a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal.

13. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nesplní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.